

Co nás posiluje?

Březen 2003

Světové události i Písma ukazují na blížící se krizi. V té souvislosti jsou na místě otázky:

- "Jak se v kritických situacích choval Boží lid jako celek i jeho jednotlivci v minulosti?"
- "Jaké okolnosti měly vliv na jeho chování?"
- "Co vedlo k jeho selhání a co naopak pomohlo obstát v těžkých situacích?"
- "Jak si uchovat víru, naději a lásku?"

Očekávání ve strachu a nesvobodě

"I řekl JHVH: viděl jsem bídu lidu svého, který jest v Egyptě, a slyšel jsem nářek jejich na utiskovatele jeho, neboť znám bolesti jeho;" (2.Moj.3:7; PKM)

Zotročení Izraelité měli jistě dost důvodů k úpění. Jejich existence byla ohrožená. Egypťané jim zabíjeli narozené chlapce a přidávali jim pracovních povinností nad únosnou míru. Ze strany Egypťanů šlo o materiální, psychický a sociální útisk. Izraelité po sérii těžkých Božích ran, které postihly Egypt mnohem víc než je samotné, prošli mořem suchou nohou, uposlechli Mojžíše a vyšli za ním do pouště. Pak ale často projeví nedostatek víry, vícekrát se chovali vzpurně, reptali proti Bohu (Žalm 78) a toužili se vrátit do Egypta, místo aby čekali, až jim Bůh dá zaslíbenou vlastní zemi. Někomu možná připadne jejich chování hloupé a nepochopitelně neuctivé vůči Bohu, a to s přesvědčením, že jemu (ji) se nic takového nemůže stát.

Když se však podíváme na celou situaci okolo exodu detailněji, možná

zjistíme překvapivou podobnost s dneškem.

Zjednodušeně se dá exodus vidět i takto: Po období dobrého zacházení nařikali zotročení Izraelci pod tvrdým Egyptským útlakem. Věděli o zaslíbených daných Abrahámovi, jejich praotci. Pravděpodobně očekávali splnění těchto zaslíbení. Svoboda měla v jejich očích jistě velkou cenu. Vyjití z Egyptského zajetí, které celé zařídil Bůh nepřehlédnutelnými mocnými skutky, ale ukázalo, že touha po svobodě a Boží moc sice stačí ke splnění Božích zaslíbení národu, ale už nemusí stačit ke splnění těchto zaslíbení pro jednotlivce. Vždyť na poušti zahynuli téměř všichni z těch, co vyšli z Egypta. Nedošli naplnění zaslíbení, i když je měli na dosah.

Proč? Podívejme se na některé důvody:

- * *"Izraelci jim vyčítali: Kéž bychom zemřeli JHVH rukou v egyptské zemi, když jsme sedávali nad hrnci masa, když jsme jídávali chléb do sytosti. Vždyť jste nás vyvedli na tuto poušť jen proto, abyste celé toto shromáždění umořili hladem. (2.Moj.16 kap.) "Zlatá" klec jim najednou byla milejší než strádání na cestě za svobodou.*
- * Vytvořili si boha - zlaté tele - podle vzorů v Egyptě a pojmenovali je JHVH (2.Moj.32 kap.). Nesmyslnost jejich počinání je jen zdánlivá. Všude okolo nich byli národy vychovávány svými vůdci k uctívání model jako symbolů skutečných božstev. Izraelci se zachovali stejně. Na místo pravého Boha si dosadili boha podle vlastních představ.
- * Strach z obyvatel země kam měli vejít (4.Moj.13 a 14 kap.). Lid se nechal zastrašit a zmalomyslně pochybovači, kteří viděli obsazení zaslíbené země očima vlastní moudrosti jako nemožné. Jako by lid neměl celou dobu před sebou mocné Boží skutky. Zde také JHVH vyhlásil, že nikdo z pochybovačů nevstoupí do zaslíbené země. A stalo se tak. Proto se dá říct, že strach, ztráta víry v úspěch a malomyslnost měla nejhorší důsledky co do ztráty šancí pro celou generaci.
- * Vzpouřa proti Božímu služebníku (4.Moj.16 kap.). Kórachovci, Léviovcí z kmene, který byl pověřen kněžskou službou, zosnovali vzpouřu a strhli na svou stranu předáky pospolitosti, muže pověstné velké autoritou. Zpochybňovali Mojžíšovo postavení, protože sledovali vlastní ambice a ne Boží vůli.

Dalo by se toho vyjmenovat ještě víc.

Co bylo společným jmenovatelem popsaných selhání?

Za prvé to byla duševní pohodlnost způsobená otroctvím. Nemuseli si sami zajišťovat vlastní existenci. Stačilo poslouchat vrchnost a mohli mít relativně bezpečný život v podmínkách, kterým rozuměli. Za druhé nerozuměli svému Bohu, který se projevoval úplně jinak než bohové Egypta. Jeho záměry s nimi jim byly vzdálené. Chtěli žít jako ostatní národy. Mojžíš pro ně nebyl vysněným vůdcem, protože celý život žil jinak a jinde než oni. Nebyl otrok. Zatímco oni snili o hrncích plných masa pro sebe, Mojžíš nejspíš snil (2.Moj.2:11-14) o vysvobození svého lidu z otroctví. A Bůh? Chce prostřednictvím tohoto národa zachránit svět (1.Moj.12:2,3; 2.Moj.19:6). Představy lidu a Boha byly od sebe velmi vzdálené.

A jak je tomu dnes?

Ježíšova slova o tom, že jeho následovníci budou solí země a světlem světa (Mat.5:13-16) svědčí o Božích záměrech s námi. Nestačí asi jen být vzorný občan stejně jako Izraelitům nestačilo být vzorným otrokem. Kdyby sdíleli s Bohem jeho záměry, vešlo by jich do zaslíbené země nejspíš mnohem víc. První příčinou jejich selhávání byly odlišné pohnutky kvůli nimž vyšli z Egypta do zaslíbené země. Druhou příčinou jejich selhávání byly zvyky, ideje a náboženské zkušenosti Egypta, které si nesli sebou aniž si to zřejmě uvědomovali. Zasepovalo jim to mysl. Nebyli schopní prohlédnout o co ve skutečnosti jde, a proto navzdory přímým Božím skutkům, jichž byli svědky, opakovaně selhávali a ztráceli víru. Z jejich pohledu bylo čtyřicet let života v poušti velmi dlouhá doba.

A co my dnes?

Nezdá se nám někdy, že všechno v co jsme věřili a doufali, se ztrácí v mlze každodenních starostí a zklamání? Nepřipadá vám, že mnoho věcí je jinak než jste si představovali? Necítíme se podobně jako Izraelité na poušti? Snad. Ale máme nespornou výhodu, protože se máme z čeho poučit. Nevaruje nás Písmo před přílišným strachem o vlastní život, o to co budeme jíst, co si budeme oblékat? Uvědomme si, že masivní tlak rozhlasu, televize, novin a všudypřítomné reklamy vytváří obraz, v němž je na prvním místě spotřeba života. Svůj život promarníš, když nebudeš mít nebo si neužiješ to či ono. Život máš v první řadě proto, aby jsi si ho užil. Z tohoto úhlu pohledu je každá oběť nebo odříkání pošetilostí. Nač hloubat v Písmu nebo se namáhat či dokonce riskovat pro druhé, když ti v tu chvíli utíká tolik jiných radostí. Není to podobné, jako když Izraelci v poušti malomyslně a nařikali nad trmácením v pustině, když chtěli umřít u hrnců plných masa?

Jak se můžeme bránit?

Vírou ve smysl pověření, které jsme od Ježíše a jeho Otce dostali. Mám na mysli slova Ježíše v kázání na hoře (Mat.5:13,14,16): *"Vy jste sůl země; jestliže však sůl pozbude chuti, čím bude osolena? ... Vy jste světlo světa. Tak ať svítí vaše světlo před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a vzdali slávu vašemu Otci, který je v nebesích."* Máme být solí země a světlem světa. Důležité je si uvědomit, že světlem může být jak poznání z biblického studia tak každý dobrý skutek přibližující Boží království lidem okolo nás. Může to vyžadovat i nějaké oběti materiální, citové nebo duševní. Pouhé čekání na to **"až to přijde"** nemusí stačit. Ježíš mluvil o Božím království jako o perle nebo jako o pokladu. Něco tak vzácného nenechá lhostejným toho, kdo to najde. A opět využijí zkušenost exodu Izraelců. Zaslíbená země a svoboda jistě byla pro ně velmi ceněnou hodnotou. Ale ti, kdo naplnili tyto pojmy jen představami o hojnosti potravy a radovánkách, nakonec cíle nedošli. Udělejme proto inventuru každý ve svém nitru a přehodnoťme své pohnutky a představy související s Božím královstvím. Dříve než dojde ke zkoušce, která přijde na celou obydlenu zemi. Víru, naději a lásku nejde posilovat doma u televize, videa či počítače, ale společnou prací na Pánově díle.

Na závěr

Rozhlédnete-li se okolo sebe, uvidíte různé tváře. Každý z nás jsme jiný a máme svůj dar od Boha. Různost nemusí být nevýhoda ale bohatství, vyváží-li se různost tím, co máme společné. Ap. Pavel napsal: *"Jsou různá"*

obdarování, ale tentýž Duch; rozdílné služby, ale tentýž Pán; rozdílná působení moci, ale tentýž Bůh, který působí všechno ve všech." (1.Kor.12:4-6;). Není přitom nutné zakládat novou církev. Národy potřebují viditelné společné symboly jako vlajky, hymny, hlavní města. Církev potřebují viditelné vůdce a kostely. My se pokoušíme obejít bez viditelných symbolů. Máme společného Boha, Pána a Ducha. A jak se to pozná? Náš Pán Ježíš například řekl: "*Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým.*" (Jan 13:35;). Ježíš také řekl, že Bůh je Duch a ti, kdo ho uctívají, mají tak činit v duchu a pravdě. Víme, co to znamená? Víím, že to není jednoduché. Znamená to mimo jiné uznávat stejné duchovní hodnoty. Proto bych chtěl vaši pozornost obrátit ke Zjevení. Čti. (Zj.12:17; 15:2;) Chci ukázat na tři znaky těch, kteří mají společného Boha, Pána a Ducha. Jsou to: **zachovávání Božích přikázání, věrnost nebo také svědectví Ježíšovi a VYTRVALOST** v kritické chvíli. Spolu s láskou, o níž mluvil Ježíš Kristus, máme pohromadě důležité společné hodnoty. Boží přikázání, víru respektive svědectví Ježíšovo a vytrvalost. Když k tomu přidáme víru, naději a lásku máme velkou šanci, že v kritických chvílích obstojíme.

[Zpět na seznam](#)